

Edebiyat Defteri

Deniz Pınar -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
2 Ekim 2024 Çarşamba

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

”

”

.....

.....

Ef

....

....

.....

.....

.....

....

Sessiz

.....

•••••

.....

..

.

.....

.....

••

•••

Şairlere Paldır Küldür Dokunuşlar

Şiir

sırlarla bürülü sokaklara açılan bir kapının kilidini açmanın anahtarı.
Şu sıralar revaçta olmamasının bir çok nedeni olacağı gibi
bir çok nedeni olması olasılığı olmama olasılığından çok daha yüksek.

Bu yazıda çöplerden pardon çıkarılan bütün kitaplardan ve şairlerden bahsedilmemekle birlikte onların eleştirisini yaparak primde verilmeyecektir.(Nokta)

Ün,para kazanma düşüncesi pek nadir olsada onuda sayalım biz,kitlelere sesini duyurmak ama aslında şudur onun : insanlar beni tanısin,bilsin,gördüklerinde saygı göstereyin,sözüm dinlensin... bu birazda şuna benzer benim acım ,benim aşkımlar herkesinkinden büyük zaten siz bunu yaşadınız biliyorum ama anlatacak kadar ehil değilsiniz o yüzden ben bu kitabı size veriyorum bir rehber bir klavuz olsun buna göre yaşayın duygularınızı ve acınızı da böyle çekerseniz pek bi makbul olur vb.yalan dolan şeyler.

kim kimin akıl hocalığını yapsa aklını kaybeder bu noktada.
usta bazen çirak olur,çirak bazen usta yılmazında dediği gibi.
küreselleşen dünya acılarımızı,aşklarımızı,ayrılığımızı
kısacası duygularımızı aynılaştırmaya
dolayısıyla da sonuçlarını aynı tekdüze,
sınırları belli bir hüsrana
yani onlara göre bir hüsrana yaşamaya zorunda bırakır.
(-ki hüsrana çok sanat müziği bir kelimedir der yine yılmaz
bence iyi de der çünkü hüsrana baş edebilmek insanı insan yapandır, güçlendirendir)

Ve aslında bir kitabın önsözünde şunları da yazmalıdır şair:
Bakın ey okuyucular ben bunları yazdım ama siz bunlara göre yaşamayın
özgürleşin,diğer insanlarla p,ç,t,k gibi benzeşmeyin.

Noktalar ve virgüllerle bu ayrıma hafif dokunuşlar yaparak, sadece kafanızdaki ampüle biraz elektrik verip biraz ışıltımasın sağladıysak devam edelim .

Şiir demiştik.

Revaçta değil

çünkü artık mehmetlerin ahmetlerin ayşelerin velhasıl isimsiz ancak kalem ehli diyeceğimiz şairlerin değilse bile halk kahramanlarının

kitaplarını satmaları,

satmayı bırakın ellerindeki dokümanları

kitaplaştırmaları

yayınlatmaları imkansıza yakın.

Ama öyle değil der gibi gözlerinizi alaycı açtığınızı görür gibiyim.

Amma velakin kitap demek türkiyenin her yerine ulaşmak demek,

kitap demek parayı bastırıp kitap çıkardım haydi ey ahali alın ne de olsa eş ve dostuz

hemde şu sıralar hiç olmadığımız kadar demek değil!!!

Kitap demek gözünü para hırsı bürümüş yayın evlerinin size sattığı umutvari yalanlar değil.

Velhasıl kitap demek şuan ki kafanızdaki penceren bakıpta aslında hiç gitmediğiniz,

belki de yolunu unuttuğunuz

kütüphanenin hemen yanındaki kitapçıdaki,

İsmi yüzlerce kez duyduğunuz ancak ne yazarlarsa yazsınlar aldığınız

o büyük halkın(ki o halk kesinlikler biz değiliz sanırım)

pof poflanmış ünlülerin

okumayı yeğlediği kitaplardır.

bu da aslında eleştiridir.

Şairliği kişiye kendi ekleyemez.

Şairliği kişiye bastığı kitap/lar ekleyemez.

Şairliği kişiye Halk(Gerçek halk)verir.

Herkesin kafasında az da olsa gerçek şair kime denir var olduğunu varsayarak,
şimdi gerçek şair/kalem ehlini el yordamıyla irdeliyelim.

Peki kim bu ehil şairler?

Suyu hangi çeşmeden içtilerde şairliğin sonsuz, ebedi yüzüğünü parmaklarına takıp
o ünvanla evlendiler.

hangi acılarını pazarladılar bizlere?

Ya da yaşayamadıkları hangi aşkı yaşamış gibi yapıp bize yutturdular?

Evet şairler birer fabrika gibi üretirler yalanları
sonrada ticarethaneye dönüşür ve hayallerini bize satarlar.

onların işi o

iyi ya da kötü

doğru ya da yanlış

şair denilen kimseler bu iş ile yükümlüdürler.

Bizi kandırmakla

umut vermekle

(sırf bu yüzdendir, birden bire büyük bir değişimle hayatımızın gerçeklerinden çıkıp
hayalini kurduğumuz ama aslında kimselere anlatamadığımız hayatı beklememiz.)

ekmek paralarını değilse de sigara paralarını burdan çıkarırlar.

-e belki birazda şarap

...

..

.

Devam eder mi bilmem ama ederse eder diyip özgürlüğün arkasına sığınayım ben :)

to be continued

.....

...

.....

.....

Çemberi Kabullenmek

Bir tabuttayım. Hiç bir uzantımı hissetmiyorum. Diz kapaklarımdaki patellaları, boynumdaki kasları ve sıradan bir doktorun ismini rahatça dile getirebileceği organlarımı... Büyük bir kibirle terk ettiler beni. Güneş'i hatırlıyorum, yüzümdeki sıcaklığını ve nasıl derimi yaktığını. Gözeneklerimden çıkan teri... Günler geçti. Beni bu karanlığa çivileyen adamı hatırlamıyorum ya da kadını.

Ya da -ları, -leri.

O günü hatırlamıyorum. Ama şu an...

Geçmek bilmeyen bir karanlık! Tabutu çevreleyen toprağın içinde bir şeylerin yavaş ama kararlı devinimlerini duyabiliyorum. Bir de şu uzun demir çubuk. Tabuttan dışarıya bir kuğu gibi süzülüyor. Ağzımı dayayıp dışarıdaki tüm oksijeni emmek istiyorum. En son ne zaman yemek yemiştim acaba ya da su içmişim? Açlık ya da susuzluk hissetmiyorum. Günlerdir buradayım sanki. Belki de haftalar. Kötü bir koku duyuyorum ya da ben kokuyorum. Kestirmem zor. Ancak bu koku benden gelmiyorsa ve hala aklımı yitirmemiş isem bir mezarlıkta olma ihtimalim yüksek. Ya da terk edilmiş bir mezbahada. Bunların önemi yok. Açlığın susuzluğun.

Boylu boyunca çıplak ve hareketsiz yatarken gece mi yoksa gündüz mü olduğunu yüzümün üşümesinden kolaylıkla anlıyorum. Burada gözümü ilk açtığım andan itibaren kurtulmamın imkânsız olduğunu, bunun bir son olduğunu bildiğimden asla bağırmiyorum. Hatta kurtulmak için tahtaları kırmaya bile çalışmıyorum. Buraya beni gömen kişi her kimse bunu büyük bir keyifle ve sonunda kesinlikle öldüğüme inanmış olarak son kürek toprağı da üzerime attığına eminim. Öleceğime eminim. Otlar, bir bahçe... Yıllar sonra üzerime asfalt bile dökülebilir. Benden habersiz milyonlarca araç seyr-ü sefer edecek. Yerimi dahi bulamayacaklar.

An ve an bu sona kendimi alıştıyorum. Saatler, dakikalar, saniyeler... Hiç bir önemi yok. Öncesini ve sonrasını ölçmenin anlamı yok.

Aynanın karşında buldum kendimi. Onca yıldan sonra hâlâ burada. Oturma odasından yükselen ahenge kaptırıyorum kendimi. Joubran, Üç Kardeş ve beni istimplâk edişlerini. İçimde onlardan biri olma umudu. Sis ve karanlık... Kendimi aynanın karşında buluyorum yine.

Kadınlar hakkında çok şey anlatan Bukowski ve ben ve Joubran kardeşler. Ölümçül bir bermuda şeytan üçgeni oluşturmuştuk. Ne içimize girebiliyorlardı ne de içimize girenler dışa çıkabiliyordu. Dişlerimi sıkıp kırılmalarını bekledim. Öyle sert sıktım ki en tehlikeli savaş köpeklerini boğabilir, ölmesin diye sınırdaki neyi beklediğini bile bilmeyen askercik üzerine giydiği çelik yeleği çiğneyebilirdim. Dudak kenarımdan damla damla kanları görünce gülmeye başladım. Kulağıma çalınan o aykırı ses Bukowski'nin tüm iğrençliği ve kandamları. Yine o muhteşem üçgen.

Suretlim sırtımı dayadığım tüm insanlara benziyor. Onların güçlü veya zayıf yanlarıyla besleniyor. Düşünebildiğim kadar hızlı düşünüyorum. Bedenimin ağırlığı korkutmuyor. Düşünebildiğim kadar düşünüyorum anı. Anın içindeki nano saniyeleri ve beni ne hale getirdiğini.

Kapı çalıyor...

Kim korkar ki kapının çalınmasından. Kim mutlu olmaz ki gelen bir dosttan. Acıtmasaydı içlerimizi her gelen ve her giden taşımasaydı yüzlerimizi. Kapının önünde durdum, aklımdan ilk geçirdiğim ismi hayal ettim. Pia. Güldüm. Atilla da gülerdi. Naylon ve sarı bir yağmurlukla üşümüş ellerini göğsümde ısıtmalıydı.

Kapı çalıyor...

Evde yokmuşum gibi davransam veyahut korkmasam açsam. Hayır. Odamdayken bile ışıkları söndürmemin ve kapıyı kilitlememin bir anlamı olmalı. Bunun anlamı korkaklık olmalı. Güvende hissetmeme duygusu ya da sadece korku! Düşürdüğüm aklımı nerde unuttum acaba. Az evvel dikildiğim aynanın karşısında mı? Yoksa Bukowski'nin kadınlarında mı? Başaklar geliyor aklıma, siyah bulutlar... Hafifçe tenimi üşüten damlacıkları... Sarımsı bir ovayı karanlığa bürüyor. Anlattıklarımın izahı yok. Anlatamadıklarım daha önemli. İçimden geçenleri dilimin süzgecine varmadan şekillendirmeden anlatmayı denemek istiyorum. Doğru soruları sormasını beklediğim insanlar... Asla doğru soruları sormadılar. Bir depremde tonlarca şiirin altında kalmışım sanki. Ahvalim bundan ibaret. Ahvalsizliğim de... Cevap beklenen soruları sevmiyorum. Kendimle ilgili neden insanlara bir şeyler anlatayım ki? İnsanlar, neden bilmekten, yorumlamaktan, yorumsuzluktan yanadırlar ki? Öylesine sorulara böylesine bir suskunluk! Anlatacak kadar diri değilim! Anlatamayacak kadar ölü de...

Kapı çalıyor...

Kaç hakkı vardır âdemin bir yaşama sırasında? Kaç kez doğruyu yanlıştan ayırt eder? Herkesin doğrusu varsa göreceliyse yanlış nedir? Bana göre diye başlayan saçma sapan cümlelerden, haybeden konuşmalardan yoruldu. Niteliksiz insanların, sırf başkaları için yaşama direnmelerinden
'- Hey bakın ben böyle çok iyiyim. Beni böyle tanıyın. Böyle sevin. Ama daha çok sevin. Hayatınızda bana da yer verin.' söylemlerinden yoruldu.
En olmadık zamanlar kapının çalmasından, çalınmamasından, yalnızlığımdan, korkaklığımdan, içimde can çekişen diğer dört kişiden, sevdiğimden, sevilmediğimden yoruldu.

Kapı çalıyor...
(Çalsın)

Bir hafta oldu. Hâlâ evden dışarıya çıkmadım. Güneş'i Görmeyeliyse üç gün...
Gece ışıkları açmam.
Karanlık sükûnet gibi .
Kendimi dinlermiş gibi.
Eflâtun bir sesin beni bakışlarımdan beşe bölmesi gibi.
Yemek ve diğer ihtiyaçlar haricinde derimin altında gizlenmeye devam ediyorum. Dış görünüşümü tarif etmek istiyor ruhum. Bir suret, boy, kilo...
Aklıma sadece ruhumun ezdiği bedenim geliyor.
Teşekkür ediyorum. Bunca zaman ev sahibim oldu.
Benim yaptığım tüm saçmalıkların sonuçlarına katlandı.
Teşekkürler...

Sokağa ilk adımımı attığım anda. Yolda Demi Moore'a benzettiğim bir kadın gördüm. Güldüm. Herkes ne de çok benziyordu bir birine. Davranışları, sigarayı dudaklarında tutuşları, kaldırımları adımlamaları, her şey aynı...

Etrafımda yürüyen bedenler görüyordum. Sadece bedenler. Büyük alış veriş merkezlerinin önünde bekleyen kalabalık, duraklarda aklımdan ne geçtiğini bilmediğim insanlar. Özeller mi? Hiç bir fikrim yok. Ama ben özelim. Özelim çünkü onlardan değilim. Özelim çünkü hiç bir zaman o davranışları o bakışmaları, o tartışmaları yaşamadım. Evet eksiyim. En büyük eksiyim kalabalıkta. Kocaman bir yalnızım. Omuz hizalarım da bedenler. Benden habersiz. Telaş içindeler. Derimin altına gizleniyorum hemen. Bedenime yalvarıyorum. Gösterme beni kimselere. Seni tanımazlar. Seni tanısalar da dönüp bakmazlar zaten.

-Ürkeksin! Korkaksın! Kendi düşüncelerinin kurduğun bu paranoyak hayallerinle beni de kül ediyorsun ruhum!

Bir banka oturdum. Kulağımda bu kez o üç kardeşten eser yoktu. Mayssa Karaa'yı düşündüm, Googoosh'u, Darya'yı . Büyük bir senfoni veriyordum ayak hizamdakilere. Tebessümü yakalarlar diye hiç korkmadım. Korkulacak o kadar çok şey yaşadım ki. Korkularım bile korkar olmuş bu kalabalık korkuluklardan. Karşımdaki kalabalığa dalıp düşündüm. Hayallerimin arasından geçen bir kadın... Beni dağıtan, beni bu aptal vücutta yaşamaya terk eden kadın. Zaman durdu o an ve bir kaç satır tam da o an;

"kanayan dizlerimin üstüne çök ruhum
(tabiri caizse ki değil)
Yavaşça ılık nefesinle üfür yâr'yaralarım
gördün mü?
utandı yüreğim
keşke hiç şahit olmasaydın bu yüzüme!"

Biraz sessizlik ve artık kendimdeyim. Uzun bir zaman aralığında sıkışıp kalmışım gibi. Daha önce birini tanımıştım. Yıllar, yıllar önce. İnsanlar yürüdüklerinde üzerlerinde bir çalgı aleti olmalı derdi. Böylelikle insanlar o an ki durumlarını hiç konuşmadan bir enstrümanla anlata bilirlerdi. Parklarda, camilerde, katedrallerde, liselerde, üniversitelerde binlerce on binlerce insan ve o anki fon müzikleri... Muhteşem bir başkalaşım! Herkesin aynı olmadığına en büyük örnek...

Ruhum acıyor, acılarımı karıştırıyor zihnim ve en acıtanı gözümün içine sokuyor. Giden her sevgilim bir parçasını bıraktı bende. Bir anı. Unutulmuş olmak yetmiyor. Bir dönemlerini kaplamış olmak, sonsuza kadar hatırlanmak anlamına gelmiyor. Bıraktıkları ekmek parçalarını yiyorum, yedikçe hatırlıyorum, hatırladıkça kendi ruhumun parçalarını yediğimi anlıyorum. Zaman doldu. İhtiyar yağmur damlaları kaldırım taşlarının arasına dolmaya devam ediyor. Saçlarıma dokunuyor ve ruhumu temizliyorlar. Ağlamaktan utananlar için vazgeçilmezdir yağmur. Ne kimse yüzüne bakar ne de bakanlar ağladığını anlar. Sadece yağmur bilir gerçeği. Gözlerinizi onun ıslatmadığını...

Son zamanlarda çok sinirliyim. İçtiğim suyun tadı beni tatmin etmeyince bile küfrediyorum. Ağızım bozuldu. Düzgün konuşan insanları sevmemeye başladım. Cümlelerin başlarını bilmem, hangi sonuçla sonlandıracaklarını anlamama yetiyor da artıyor. Dinlemek dahi istemiyorum onları. Laf cambazlıklarını çekemiyorum. Acıları sevinçleri davranışları tepkileri o kadar ortak ki, ortak olmayı istemiyorum. İnsanlardan ne kadar uzaksak o kadar mutluyuz demişti bir filozof şimdi adı aklıma gelmiyor. Ne kadarı doğru bilmiyorum ama etkili olduğunu söyleyebilirim ruhum. Sen ve ben bir birimize yeteriz. Arada sırada da kapının önünde bekleyen bazen de kapıyı çalanları alırız içimize, bermuda şeytan uçgenimize.

Ve her şey çözüldü. Ne diyordum ben? Evet ruhum, acı dünyanın öbür ucunda olsa dahi bizimdir. Tüm acıları bir paratoner gibi çekebiliriz, onları yontar kendimize pay biçer ve kimse üzülmeden üzülebiliriz. Hatta o kadar çok sahipleniriz ki onları kendi acımız gibi insanlara yutturabiliriz, nasıl fikir? Gülme ruhum. Ciddiyim ben. Bak göreceksin olmadı gibi davranmak, olduğu gibi konuşmaktan, yazmaktan daha kolay. Hem acı çekmeden acının otopsisini bile yapabiliriz seninle. Sen kollarından tutarsın ben beynini bir cevizin içi gibi çıkarırım.

Acı! Acılar... Bol keseden laflar bunlar. Yaşamadıktan sonra asla bilemezsin asla o duyum noktasına erişemezsin tadı nasıldır anlayamazsın. Bacakları kesilen bir insanın acısını bacakların kesilmiş gibi hayal ederek anlayamazsın. Ölmeden bilemezsin ölmek ne demek? Yapmadığın şeyleri sahiplenemezsin seninmiş gibi. Üşümek meselâ... Üşüdüm dediğin zaman birine, kendi üşüyüşünü düşünmekten başka bir şey gelmez aklına. Onun üşüyüşü senin üşüyüşünle aynı mı az mı asla bilemezsin. Acı da böyle işte. Anneni ya da babanı kaybetmeden; annesini ve babasını kaybeden birini asla anlayamazsın. O sebepten evim, böyle anlamsız şeylere takılma sen. Ben nasılsa ikimiz içinde en güzelini düşünüyorum. Sen sadece dinlen.

Ölümlerden pay çıkaran, kendine meze yapan şevk alan o ölü yiycilerden değilsin. Olmadın da. Bir çarşaf gibi örttün üstünü her şeyin. Örtmelisin de...

Rüyamda bir şiir gördüm. Sözcükler öylesine güzeldi ki, anlatamam. Yani bu, bu güne kadar okuduğum, bildiğim her şeyden çok farklıydı. Anlıyor musun? Hani bir film izlersin ya da şarkı dinlersin aradan zaman geçer ve tekrar hissetmek istediğinde hiçbir şey gelmez ya aklına onun gibi bir şey bu. Çıplak bir kadına dokunuyordum gibi capcanlı. Sıcak. Ama tek satır bile hatırlamıyorum. Ama bu his ile bir şeyler yazabilirim.

Kendi yasını tutan ölüler ağladılar.
Her şey yağmur içindi.
Düştü tohum topraklarına.
Her şey tekrar dirilmek içindi
Topraktan
Ağladı ölüler
Toprağa

Bu bir intihar nedeni olabilir mi sence? İki satır yazıp o iki satırla kafamıza sıkamak! Ölmek!
Ama hissetmek istediğim bir şeyler daha var. Hadi sokağa açılalım ve son kez hissedelim bizim olamayanları. Kıyıya gidelim, aptal sesleriyle dalga geçelim martıların. Simit atarmış gibi yapıp kandıralım onları. Denizi taşlayalım. O günü deniz kumlarının arasında geçirelim. Sonra en başa dönelim. O tabuta. İçinde sıkışıp kaldığımız insanlıksızlığımıza. Küfürler yağdıralım her şeye. Bizi tanımayanlara küfredelim meselâ, hem neden sadece bir kez gördüğüm birine nazik olmak zorunda olayım. Nasılsa sadece bir kez göreceğim. Belki dakikalar sonra yüzümü bile hatırlamayacak. Düş önüme evim, sokağa açılalım ve saçmalama artık...

Pantolon paçalarını dizlerime kadar katlayıp, tüm acılarımı -ki acı her lisanda farklıdır- sağımda ve solumda uzayıp giden kavak ağaçlarının rüzgârla sevişircesine çıkardığı sesle unuttum. Doğumumla kazandığım en büyük hakkımı görmeyi, böylece bir kaç kavak ağacı ve onun oynaşmakla mutluluk duyduğu rüzgâra hibe ettim. Aptal evimin söyledikleri ve o şiiri .. Ben de söylemeliyim bir şeyler ve çok acıtmalı! İkimizi birden kana boyamalı. Tabutumuza yakışır bir şiir olmalı. Her şeyi geride bırakıp gömülmeliyiz kendi karanlığımıza...

"Özentsiz günahlardan seçiyorum ölümümü.
Korkuyorum.
Biliyorum;
Ben ölürken de
Öldükten sonra da
Yağacak yağmurlar
Tabutumdan cesedime sızan balçık,
Kokunu anlatırsa,
Ben senin geldiğini anlayacağım."

.....

.

.

.

.....

bir

bir

2

2

3

3

